

De Nederlandse Staat dus: als bedrieglijke opdrachtgever, extreme wanbetaler en zeer slecht verliezer.

Kortom: De “Mi-Amigo story”! Wat ging er zoal mis?

Werktitel: De teloorgang van het Recht

Een analyse van enkele dieptepunten.

Door G. Theunisse.

De oorsprong van het drama.

DD. 23 september 1979. Op de Noordzee verkeert een schip in moeilijkheden. De Nederlandse Staat meent belang te hebben bij dit schip en besluit het te laten bergen. Het schip wordt onder ‘No Cure - No Pay’ condities succesvol geborgen. De Berger claimt bij de Staat een totaalbedrag van Fl. 80.000- voor tijdens zijn werkzaamheden gemaakte kosten en inclusief een hem toekomende beloning. Echter, nog vóór de Berger de claim bij de Staat kan indienen – slechts één dag na voltooiing van het karwei – heeft de Staat het schip al verkocht. Voor een bedrag van Fl. 14.000-. Er gaan aan Staatszijde wat zaken erg fout en er ontstaat een meningsverschil over het Bergingsloon, al snel uitgroeidend tot een ernstig en diepgaand conflict, en anno heden nog voortdurend...

(Zie voor het volledige relaas, inclusief alle relevante rapporten en documenten, het boek: “No Cure-No Pay Contra de Staat der Nederlanden”).

A) Waarom ging de bergings-‘opdracht’ de mist in?

1) Een voorname reden was dat ik geen rechtstreeks VHF contact kreeg met de Rijksambtenaar der Politie te Water: Adjudant J. Kamp, aan boord van het Politievaartuig RP-9, en ter plaatse bij het schip in nood. Zou dit wel het geval zijn geweest dan was ik ten eerste niet afhankelijk geweest van uiterst onbetrouwbaar gebleken tussenpersonen. Ten tweede had ik dan veel eerder en beter Kamp’s werkelijke bedoelingen kunnen doorzien, hierop adequaat kunnen reageren, en het besprokene zonodig kunnen vastleggen. Dit gesteld

hebbende verklaar ik nu onmiddellijk en met nadruk dat het destijds niet in mijn hoofd opkwam om te twijfelen aan de woorden van een 'Ambtenaar in Functie', welke dan ook. Destijds, dus...

2) Toen dan later de mutaties van de RPteW-Meldkamer te Dordrecht als cruciaal en bepalend bleken te worden beschouwd om de precieze toedracht rond de gegeven opdracht te determineren, en vooral - voor de Staat - om de reikwijdte ervan te kunnen beperken, bleken die mutaties - naar de mening van de Staat - niet voldoende informatie te bevatten.

Landsadvocaat Gratama: "...Het gaat er om welke juridische betekenis aan bepaalde vaststaande uitlatingen gehecht moet worden:..." Deze eerste stelling van de Landsadvocaat is al fout. Rechtens is: "...in de geest van een gesloten overeenkomst te handelen, eerder dan tot uitleg over te gaan..."

Er was een 'No Cure-No Pay' overeenkomst gesloten. Punt! Alle welomschreven en wereldwijd bekende regels daarvan zijn dan valide!

3) De Staat gebruikte de voorhanden zijnde informatie ook niet om tot een rechtvaardige hulploonbetaling aan mij toe te komen. Integendeel: de Staat stelde alles in het werk, door die informatie onterecht aan te wenden, te betwijfelen, te verdraaien, en te negeren, voor maar een doel: Om mij maar slechts met een footje af te kunnen schepen. En ook nog door alle wél relevante informatie zoveel en zolang mogelijk achter te houden.

4) Echter, de drie korte door mij met Rijksambtenaar W.m. W. W. gevoerde telefoongesprekken, voorafgaande aan mijn uitvaren naar het schip in nood, bevatten destijds wél cruciale informatie. Ondermeer de zeer belangrijke mededeling van W. wie de opdrachtgever was. Dit op mijn laatste, gerichte en letterlijke vraag aan hem: "...Wie geeft er opdracht?..." Deze vraag werd door W. letterlijk en zonder enige aarzeling beantwoord met: "...De Officier van Justitie (OVJ) te Amsterdam..." Toch werd tijdens de voorlopige Getuigenverhoren zowel die door mij gestelde vraag alsook zijn antwoord daarop door hem onder ede ontkend. Wegens het volledig ontbreken van enig belang, welk dan ook,

van W. zelf bij deze ontkenning onder ede, kan dit alleen maar gebeurd zijn omdat hem dit door zijn superieuren was opgedragen. (Meineed).

5) Maar dan nog: ik kreeg hoe dan ook van een Rijksambtenaar opdracht om mijn werk te doen. Ik mag, moet, kan alleen maar, er op rekenen dat ik bij contacten met Rijksambtenaren de waarheid te horen krijg, en ook dat zij op dat moment de Staat en het Gezag vertegenwoordigen. Dat dan later ook weer werd ontkend, cq genegeerd. Gratama: "...Men mag toch niet spoedig aannemen dat een adjudant - een onderofficier van de Rijkspolitie - bevoegd is om opdrachten van tienduizenden guldens te geven:..." Deze stelling van de Landsadvocaat is volkomen fout. Afdoende bewezen en vaststaand is dat:

- a) Ófwel de OVJ, Mr. Pieters te Amsterdam ófwel de Adjudant Kamp de opdrachtgever was en ook dat beiden toen Rijksambtenaren in functie waren.
- b) Kamp, als hoogste in rang en functie én als uitvoerend ambtenaar ter plaatse zijnde, diezelfde OVJ vertegenwoordigde.
- c) De geopenbaarde mystificaties tussen deze beide Rijksambtenaren niet de schuld noch de verantwoordelijkheid van Theunisse is, noch hem iets aangaan.

Berger is een serieus vak en hulp verlenen aan schepen in nood is een serieuze zaak...

6) De OVJ te Amsterdam werd door Kamp (per telefoon via Scheveningen-Radio) achteraf ingelicht op die Zondagmiddag, nadat ik in opdracht van Kamp en door de tussenkomst van de Meldkamer al was uitgevaren. De OVJ reageerde hierop in eerste instantie afwijzend tegen Kamp. Toen Kamp echter de

OVJ meedeelde dat ik kwam op basis 'No Cure-No Pay', ging de OVJ alsnog akkoord. (Zie Rijksrecherche Rapport). De OVJ had de bergingsopdracht eerder aan Smit-Tak gegeven, zonder direct resultaat. Hij had echter deze bergingsopdracht (nog) niet geannuleerd. Dit was dan ook de reden dat later Smit-Tak een 'Nota voor vergeefs verrichtte diensten' van Fl. 12.500- aan de OVJ offreerde. Dit nadat het schip door tussenkomst van een derde partij – ondergetekende - wél geborgen bleek te zijn. Kamp wist van die eerder gegeven bergingsopdracht en besloot om, nadat Smit-Tak het schip verlaten had, mij dan maar in te roepen voor de berging. Weliswaar een besluit dat werd ingegeven en geleid door zijn eigen motieven. (R.r. Rapport).

7) Gezien het feit dat de OVJ te Amsterdam de complete regie en verantwoordelijkheid had over dergelijke operaties buitengaats, móet de inhoud en de betekenis van het telefoongesprek met Kamp zeer zeker tot hem zijn doorgedrongen, temeer nog daar hij eerst afwijzend reageerde op mijn uitvaren. OVJ Pieters: "...Adjutant, daartoe heb ik geen opdracht gegeven..." (R.r. Rapport)

Toch ontkende de OVJ later dat dit gesprek tussen Kamp en hem gevoerd is geworden. Hij voerde daarvoor zelfs als 'bewijs' aan dat hij die zondagmiddag niet thuis was. (R.r. rapport, verhoor O.w.m. D.). Waarom loog de OVJ tegen O.w.m. D; toen hij beweerde dat hij niet thuis was toen Kamp met hem gebeld heeft over Schev.Radio? Dat dit gesprek dus niet plaatsgehad kón hebben. (R.r. Rapport).

8) Het - door de Staat beweerde - ontbreken van nadere, nóg méér bindende en vaststaande informatie over de telefonisch aan mij verstrekte bergingsopdracht werd door de Staat aangegrepen om te blijven ontkennen dat een 'opdracht' was gegeven. Dit beleid werd later ook gesteund door de respectievelijke arbiters. Er werd door de 1e arbiter wél vastgesteld: "...dat: tussen de Staat en Theunisse een overeenkomst tot berging is gesloten:...". Daarbij achtte de arbiter het: "...irrelevant of hier van een opdracht gesproken moet worden:..." Maar vervolgens beschouwde hij, totaal onbegrijpelijk – en zeer onterecht - de zaak als een 'berging ex Lege'! Gebaseerd op deze foutieve

vooronderstellingen werd door hem vervolgens de zaak beargumenteerd en deed hij uitspraak. Door de 2e arbiter werd de argumentatie van de 1^e arbiter overgenomen. De Staat greep deze zelfde standpunten vanaf het begin aan, en telkens opnieuw, om te trachten te ontkomen aan haar verplichting om dan ook de door mij geleden schade te moeten betalen, ontstaan door de belabberde houding en het slechte beleid van de Staat indeze.

9) Het uiterst afkeurenswaardige handelen van Kamp, samen met de verfoeilijke, ontwijkende opstelling van OVJ Pieters, en de bepalende – zeer schadelijke - invloed hiervan op het gehele verdere verloop van de zaak, werd door de Staat gedurende de gehele behandeling en tijdsduur van deze zaak stelselmatig genegeerd en ook zelfs ontkend. Landsadvocaat, Mr. Drooglever Fortuijn: “...Van een samenweefsel van verdichtfels en halve waarheden door Kamp, is mij niets gebleken...” (Zie hiervoor onder B-3).

10) Vast staat dat aan mij een bergingsopdracht op basis ‘No cure-No pay’ werd gegeven. Een dergelijke opdracht omvat, behalve het ingrijpen in de acute noodsituatie van een schip, ook het binnenbrengen in een veilige haven, alsook het in een veilige en stabiele toestand brengen van dat schip. De ‘No cure-No pay’ opdracht is niet voltooid voor dat aan deze drie voorwaarden is voldaan. Door mij werd op dinsdag 25 september 1979 te 14.00 uur in de Averijhaven van Willemstad aan deze drie voorwaarden voldaan. Het schip was toen weer vrij van lekkage, stabiel, geschikt voor transport en ook voor langdurige opslag.

11) Precies op datzelfde moment was het schip door de Staat -in het geheim - ook juist verkocht aan Heuvelman-Staal BV, en wel met volledig voorbijgaan aan al mijn, uit de geslaagde berging voortvloeiende rechten.

Dit betekende niets meer of minder dan grove contractbreuk zijdens de Staat.

B) Waar ging de verkoop van het schip en mijn recht van retentie mis?

1) Kamp heeft tijdens maar mogelijk al kort voor de berging, vermoedelijk toen het er ging uitzien dat wij zouden slagen in de opdracht, het plan ontwikkeld om het schip cadeau te doen aan zijn grote vriend G. Timmerman. Dit ter

compensatie van meerdere in het verleden door Timmerman aan hem verstrekte gunsten. (R.r. Rapport). (Omkoping door aanneming van gunsten).

Je gaat er altijd uit voor ménsen, die om húlپ vrágen, en dan op je rekenen...

2) Timmerman fungeerde later, na gevraagde toestemming hiervoor van Kamp (!) - toen het schip veel te groot bleek te zijn voor zijn werf - als 'stroman' voor Heuvelman-Staal BV, (familie van Timmerman) en ontving daarvoor de gebruikelijke commissie. (fl. 3000-. R.r. Rapport)

3) Voor deze transactie kon plaatsvinden was het uiteraard eerst nodig dat ik het schip veilig binnenbracht. Terwijl ik hiermee nog doende was, tijdens het transport van het schip over het Haringvliet, nam de Rijksambtenaar Kamp al telefonisch contact op met Timmerman om hem de komst van deze meevaller te melden. Toen dit veilig binnenbrengen een feit was geworden, en het schip in Willemstad gemeerd lag, ging ik direct doende met de derde en laatste voorwaarde van de 'No cure-No pay' opdracht. Het in een veilige en stabiele toestand brengen van het schip. In diezelfde tijd construeerde Kamp opzettelijk

een paniekverhaal, gebaseerd op: "...een samenweefsel van verdichtsels en halve waarheden..." (R.r. Rapport), en benaderde met dit verzonnen paniekverhaal zo snel mogelijk de OVJ te Amsterdam. (Bedrog, Opzettelijke misleiding, Ambtsmisdrijven).

4) Het paniekverhaal richting de OVJ werd mede geregisseerd en ondersteund door de welwillende inbreng van de Rijksambtenaar ir. B. Rijkema, (Dienst-Vaartuigen-DGSM). Op een klein kladblaadje beschreef deze Rijksambtenaar het schip. Ook beschreef hij de toestand waarin het, volgens hem, verkeerde. Voorts concludeerde hij dat het schip een wrak was, dat zo spoedig mogelijk moest worden afgevoerd.

Hij kwam voor dit doel al aan boord terwijl ook ik, de berger, nog op het schip aanwezig was. Nota bene bezig met werk ten behoeve van het veilig en stabiel maken van het schip. Voor de hand liggend zou nu zijn geweest -en een absoluut vereiste voor hem om zijn taak goed te kunnen uitvoeren – dat Rijkema direct naar mij toe zou zijn gekomen om aan mij te vragen wat de toestand van het schip was op dat moment, en wat dienaangaande mijn al genomen en nog te nemen maatregelen waren.

Maar Rijkema vroeg mij niets, hoewel hij mij wél doende zag. Wij wisselden geen woord, hoewel hij mij wél kende van eerdere zakelijke ontmoetingen. (R.r. Rapport) Dit was een zeer ernstige nalatigheid. Maar: deze nalatigheid was geheel gepland en opzettelijk. De reden hiervoor was dat deze Rijksambtenaar graag bereid was om aan het geheime plannetje van Kamp mee te werken, omdat Timmerman ook van hem een goede vriend was. Immers, had Timmerman in het verleden niet gezorgd voor een gratis ligplaats voor zijn plezierboot! (R.r. Rapport). (Omkoping door het aannemen van gunsten).

5) Grenzeloze arrogantie of onpeilbare domheid, of beiden, verhinderden Kamp mogelijk om maar een moment te denken aan mijn, door de berging ontstane rechten. Het kwam misschien wel doodeenvoudig niet bij hem op om te denken aan welke rechten dan ook van zo'n loslopend keuterbergertje.

6) Maar veel meer waarschijnlijk is dat pure hebzucht de drijfveer van dit handelen was. Met andere woorden: dat hij zich mogelijk wel realiseerde dat ik door mijn werk bepaalde rechten had verworven op het schip. Maar dat hij dit gegeven bewust opzij zette om hoe dan ook zijn plannetje - Timmerman het schip in handen spelen - door te kunnen zetten, voordat mogelijk andere gegadigden voor het schip zouden opduiken. (Bedrog, Misleiding, Omkoping door het aannemen van goederen en gunsten).

7) Dat de OVJ te Amsterdam, (nota bene de OVJ die bij Wet is aangewezen om exterritoriale en maritieme zaken te behandelen), ook niet op het idee is gekomen dat de berger bij Wet omschreven rechten had verworven - en dat die rechten volstrekt gerespecteerd dienden te worden - is onvergeeflijk. Dit grove aan misdadige nalatigheid grenzende verzuim van deze OVJ is bepalend geworden voor het verloop van de gehele zaak.

8) Juist deze OVJ had daar onmiddellijk aan moeten denken, en wel op hetzelfde moment dat hem bericht werd dat het schip veilig in Willemstad gemeerd lag. In weerwil van het paniekverhaal betreffende de toestand van het schip, dat tegen hem door Kamp cq. Rijkema werd opgehangen, had hij zich direct moeten realiseren dat hij minstens ook de berger – nota bene onder wiens verantwoordelijkheid en leiding de berging werd uitgevoerd (!) - eerst om uitvoerige inlichtingen betreffende de toestand van het schip diende te vragen, alvorens over te kunnen gaan tot 'Vervreemding ex Art.117-SV'.

9) Nadat deze OVJ in het telefoongesprek met Kamp zélf akkoord was gegaan met de beslissing van Kamp - om voor de berging van het schip de hulp van een particuliere berger in te roepen - kon er immers na het daadwerkelijk slagen van die berging in het geheel geen sprake meer zijn van: 'Vervreemding ex. Art. 117-SV'. De berger had immers enkel en alleen door het slagen van de berging 'prevalente en onvervreemdbare' rechten verkregen op het totale schip. Inclusief alle toebehoren, bunkers, lading en privé goederen.

10) Door desondanks tot het 'Vervreemden' van het schip te besluiten, hier-toe bewogen door en op basis van het van a tot z gelogen paniekverhaal van het duo Kamp / Rijpkema. Én door na te laten aan de berger om diens mening en advies te vragen betreffende de toestand van het schip, vervreemde de OVJ gelijktijdig met het schip, van de berger ook diens rechtmatig verworven rechten.

Weer of geen weer, leuk of niet leuk, je gaat dus...Altijd...

11) Toen deze OVJ op maandag 24 september hoorde hoe het liep, en ik het schip daadwerkelijk geborgen had - waarvoor hij zeer zeker eerst Smit-Tak had uitgenodigd – (R.r Rapport), waarom sprong hij toen niet in de bres voor mij? Het óók door hem gewenste resultaat was toch daar! Integendeel: de OVJ Pieters stak geen hand uit en ontweek mij vervolgens 5 maanden lang. Waarom?

12) Zijn latere uitleg tegenover de Rijksrecherche over deze handelwijze was de volgende: "...Daar door mij geen bergingsopdracht aan wie dan ook was gegeven, heb ik ook geen rekening gehouden met het retentierecht van wie dan ook...". Dit is ten eerste een leugen en schiet ten tweede hopeloos tekort. De OVJ kan niet in gemoede volhouden dat hij niet begrepen had dat een berging van het schip ophanden was toen hij achteraf de beslissing van Kamp accordeerde: "...Dat een berger onderweg was op basis No Cure-No Pay..." (R.r. Rapport), (Mutaties Meldkamer).

13) Alleen het enkele feit dat het schip daadwerkelijk zou zijn geborgen - maar zonder enige opdracht van wie dan ook - zou al voor de berger prevalente rechten opleveren. Dit is 'berging ex Lege', zijnde berging uit noodzaak. Bijvoorbeeld door de acute noodsituatie waarin een berger een reeds verlaten schip aantreft. De aanspraken van de berger zijn dan, door het simpelweg ontbreken van een opdrachtgever, uitsluitend beperkt tot verhaal van hulploon op het geborgen goed. Dit zou werkelijk een ideale situatie zijn geweest bij de onderhavige zaak. Geen Staat in de buurt om de hele boel zó grondig te verzeiken als nu gebeurd is!

In de onderhavige zaak was echter uitdrukkelijk sprake van 'berging ex Contractu', zijnde een berging vanwege een voorafgaande overeenkomst. Aan welke gesloten overeenkomst beide partijen dan ook gebonden waren! Nu kon de berger, naast het verhalen van zijn aanspraken wegens hulploon op het geborgen goed, eventuele buiten zijn schuld ontstane extra kosten en schade - bijvoorbeeld ingeval van contractbreuk, bedrieglijke handelingen, of wanprestatie van de contractant – ook deze extra kosten verhalen op de contractant als bijkomende schadeaanspraken. (Schade door Onrechtmatige daad).

De Staat der Nederlanden was In deze zaak de contractant. Zij pleegde Contractbreuk en Bedrieglijke handelingen. Zij onttrok Wederrechtelijk - door misbruik van haar macht - goederen aan het Recht van Retentie. Prof. Schadee: "...alleszins begrijpelijk is dat Theunisse onder deze omstandigheden dat recht niet uitoefende..." (!) (zie 1^e bindend advies).

Ook leverde de Staat bij herhaling Wanprestatie. Zij is dus gehouden de daarvoor ontstane schade te vergoeden. (Onrechtmatige daden).

14) Tekenend voor het volstrekt ontbreken van enige parate kennis betreffende, of eigen betrokkenheid bij, de dagelijkse werkzaamheden van deze OVJ, is het volgende feit. Dat deze OVJ een Zeeschip van bijna 1000 Ton DWT - waarvan alle gegevens al ruim voor de berging tot zijn beschikking waren, inclusief een grote kleurenfoto, gemaakt door de Rijksluchtvaartdienst – aanmerkte als: "...bederfelijke waar, niet geschikt zijnde voor opslag, of waarvan de

opslagkosten de waarde overstijgen:...". Hij verkocht het schip vervolgens ook daadwerkelijk voor Fl. 14.000-... Dit was ongeveer 7 % van de marktwaarde!

15) Zonder deze, of ook maar enige, welke dan ook, onmiddellijk tot zijn beschikking staande informatie te raadplegen strompelde deze OVJ, met zijn beide ogen dicht, in de door Kamp en Rijkema opgezette val. OVJ Pieters: "...dat ik door de alarmerende berichtgeving van Kamp en Rijkema ertoe bewogen ben om het schip te verkopen, met groot nadeel voor de Staat..." (R.r. Rapport). 'En mijn grote nadelen dan? Klootzak!'

16) Onmiddellijk nadat de verkoop een feit was geworden vroeg, en kreeg, de Rijksambtenaar Kamp een geschenk van de koper, Heuvelman-Staal BV. (R.r. Rapport). (Omkoping door aanneming van geschenken).

17) Korte tijd nadat de koop gesloten was ontving de Rijksambtenaar Kamp nog een bedrag in geld van de koper, Heuvelman-Staal BV. (R.r. Rapport). (Omkoping door aanneming van steekpenningen).

18) Toen dit alles gebeurd was, waagde de berger van het schip het zowaar om te protesteren tegen deze gang van zaken. Hoe bestaat het! Toen dan zelfs deze OVJ zich ging realiseren welke enorme stommiteiten hij had uitgehaald, verdween hij volledig uit het beeld en werd onbereikbaar voor mij. (Misleiding, Slecht bestuur, Misbruik van Ambt en functie).

19) Toen al had ook de Staat haar, met leugens, bedrog, minachting en onverschilligheid gepantserde stellingen betrokken, en verliet deze nooit meer.

20) Later werd mij, door zowel de Staat zelf (!), alsook door de arbiters voor de voeten geworpen dat ik onmiddellijk na de berging beslag op het schip had moeten leggen. Zodanig had ik de Staat moeten wantrouwen! Met zoveel woorden vertelde de 1^e arbiter, Prof. Mr. H. Schadee mij dit, (zie bindend advies). Los van de vraag in welk licht hier dan de Staat geplaatst wordt, wil ik er slechts het volgende van zeggen. Stelt U zich even deze ambiance voor: Een klein, pas

beginnend, hardwerkend, ondernemertje krijgt op een zondag via een zeer dringend telefoontje te horen dat de Staat uitgerekend hém nodig heeft om een karwei te doen. Er is ook nog eens erg veel haast bij.

Hij voert deze voor hem zéér eervolle opdracht stipt uit, letterlijk omzwermd door Politie en andere Rijksambtenaren. Altijd en overal zijn ze er bij. Het karwei slaagt volledig en hij is er van overtuigd dat hij nu eens een béste beurt gemaakt heeft. Hij ziet vol vertrouwen de afwikkeling tegemoet. Dat is namelijk zijn goed recht, de Staat kunnen vertrouwen. Een klein pas beginnend, hardwerkend ondernemertje moet overal op bedacht en voortdurend alert zijn. Hij hoeft er echter niet bij voorbaat van uit te gaan dat de Staat der Nederlanden corrupt en onbetrouwbaar is, noch dat de door haar aangestelde ambtenaren corrupt en onbetrouwbaar zijn. Hij mag er gewoon van uit gaan dat de Staat, onze Wetgever, Wetshandhaver en Moralist bij uitstek, zonder meer te vertrouwen is.

Blijkt later dat dan toch niet het geval te zijn, dan is de Staat verantwoordelijk voor de schade. Niet het kleine pas beginnende hardwerkende ondernemertje.

Ook als je er zelf eigenlijk al niet zoveel trek meer in hebt... (Aankomst bij Mi-Amigo)

C) Waarom gingen de getuigenverhoren fout?

1) Dat überhaupt getuigenverhoren nodig werden kwam voornamelijk omdat onwetende, ongeïnteresseerde, slaafse ambtenaren op het Ministerie van Justitie te stom, te lui of te schijterig zijn om zelf actie te ondernemen, iets even uit te zoeken, of ergens snel informatie over in te winnen. Liever dan zelf hun eigen werk te doen, geven zij voor elke futiliteit het kantoor van de Landsadvocaat opdracht. Om er maar vanaf te zijn. En deze kwestie was in oorsprong niet meer dan een futiliteit! Toen door de ambtenaren op het Ministerie de betalingssommatie van mijn advocaat werd ontvangen hadden zij eenvoudig even met mij of desnoods met mijn advocaat moeten telefoneren.

2) Het kantoor van de Landsadvocaat: -Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn, Postbus 11756, 2502 AT, DEN HAAG – heeft een doelstelling die eenduidig en simpel is en exact gelijk aan de opdracht van de Regering aan dit kantoor. Die opdracht is om elke burger, elke instelling of elk bedrijf dat het waagt om in een meningsverschil met de Staat verzeild te raken, zolang mogelijk en met alle middelen van zijn of haar Recht weg te houden.

Dit louche kantoor ziet met graagte deze opdrachtenstroom komen, die eindeloos is en hen tot in lengte van jaren van goudgerand werk voorziet. Het bedienen van deze grote belangrijke cliënt door dit kantoor heeft bij de vennoten een bepaalde mentaliteit gekweekt, die er op neer komt dat de daar optredende advocaten zijn gaan denken dat ze oppermachtig zijn en overal mee weg kunnen komen. Ook, en tot en met de meest grove overtredingen van Wet, Recht en regel. De vennoten van dit exclusieve advocatenclubje zijn ook bijna allemaal op een of andere manier in functies bij de Nederlandse Rechterlijke macht betrokken.

Een sprekend voorbeeld: Op die maandag, 19 november 1979, de eerste zittingsdag van het getuigenverhoor was Gratama verhinderd. Hij stuurde dus een jonge kantoorgenoot als vervanger. Mijn advocaat en ik stonden, een paar minuten voor de zitting begon, nog wat te praten met de twee getuigen die wel waren komen opdagen, van de zeven die wij vergeefs opgeroepen hadden. Na dat weekend waarin ik de tot dan meest schokkende ervaring had ondergaan in deze zaak -het gemanipuleer met de getuigen - was ik witgloeiend. De ver-

vanger van Gratama kwam op ons groepje af en maakte een opmerking tegen de twee getuigen dat zij zich voor de zitting niet met mij mochten onderhouden. Ik deelde de vervanger luid en duidelijk mee dat ik veel zin had om hem een kwartiertje of zo onder zijn gore kloten te schoppen. Daarop zei hij tegen mijn advocaat dat die zijn cliënt beter in de hand moest houden en ging weer weg. Die vervanger van Gratama destijds was Jr. Mr. J. L. de Wijckersloot de Weerdesteijn. Hij is nu de huidige voorzitter van het College van Procureurs Generaal. Dit is een figuur die over het vervolgingsbeleid beslist Een advocaat, met in zijn geestelijke bagage de ervaringen opgedaan op een kantoor waar liegen en bedriegen en de finesses van het manipuleren van de Wet tot kunst verheven is, bezet nu een der hoogste posten in het land. Dit geeft te denken...

3) Dat de getuigenverhoren mis gingen kwam dan ook door Landsadvocaat Gratama die in zijn huftearige arrogantie dus gewoon hetzelfde dacht toen hij de door mij bij rekest opgeroepen getuigen sommeerde om thuis te blijven op de dag der zitting: "...daar zij allen in de dienst der Staat zijn:..." Hij ging zelfs zo ver zich erover te beklagen bij de Rechter-commissaris - in zijn vergeefse pogingen om het hele getuigenverhoor uitgesteld te krijgen -: "...dat hij nu niet voldoende tijd had om zich voor te bereiden, en om de getuigen te prepareren...". Mijn getuigen! De getuigen van de wederpartij... prepareren?? De Rechter-commissaris distantieerde zich op de 1^e zittingsdag nadrukkelijk van dit optreden van de landsadvocaat -zei hij - maar hij greep ook niet in...

4) Wat Gratama allemaal uitspookte was ook nog uniek. Hij besprong zelfs zijn eigen 'clanleden' door, in vereniging met Kamp als zijn spreekbuis, de Rijkspolitiemensen - de door mij opgeroepen getuigen (!) - zodanig te bedreigen en te ringeloren dat een groot deel van hen - gedwongen tégen de Wet handelend - ook daadwerkelijk thuisbleef! Daarna werden deze thuisgebleven getuigen, vóór het toen noodzakelijk geworden 2e verhoor plaatsvond, alsnog 'geprepareerd' door de Landsadvocaat! (Misleiding, Bedreiging, Intimidatie, Obstructie en belemmering van de Wet en het Recht, etc.).

5) Ja, inderdaad: hij werd later daarvoor 'berispt'. Helpt dat iets of zo? Gaat het dan weer over, na een berisping? Neen. De schade was gevallen, bleef bestaan, werd nooit hersteld en bleef haar kwalijke invloed uitoefenen.

6) Kamp, de Rijksambtenaar, zat bij het getuigenverhoor alles aan elkaar te liegen, (ik was erbij en hoorde het aan). Ook en vooral toen het ging over het - onder dwang van Kamp door een derde overgeschreven - ambtsedige Procesverbaal van W.m. P. van den B. (R.r Rapport). Kamp werd echter niet nader aan de tand gevoeld hierover. Hij werd niet ter plekke aangehouden en ook niet opgesloten door Rechter-commissaris Reizig. Deze, beurtelings rood en bleek van alle opgekropte emoties, zich zeer wel realiserend wat hier gebeurde. (Meineed, Bedrog, Misleiding).

7) Dat er überhaupt getuigenverhoren noodzakelijk geworden waren in deze zaak kwam ook door dezelfde stuitende arrogantie van Landsadvocaat Gratama, die botweg weigerde om mij van informatie te voorzien. Wat hij dan ook gewoon schreef aan mijn advocaat: "...Nu er tussen onze cliënten een geschil gerezen is, bestaat er geen aanleiding om U welke stukken dan ook toe te zenden..."

(Obstructie van de Wet en het Recht, Frustreren cq minachten van Burgerrechten, etc.).

8) Door het op deze wijze - en voortdurend - handelen van de in totaal VIER Landsadvocaten in deze zaak, (Bouma, Gratama, Droogleever Fortuijn en Wubs) is het verloop, de tijdsduur, de uitkomst en de gevolgen ervan - zeer schadevergroterend - beslissend beïnvloed geworden. Door dit handelen zonder ingrijpen toe te laten, integendeel, door hiervoor zelf de regie te voeren, heeft de Staat de volle verantwoordelijkheid voor de gevolgen op zich genomen. (Machtsmisbruik, Slecht bestuur, etc.).

D) Wat ging er mis tijdens en na het gesprek met de Minister?

1) De Minister van Justitie, Prof. Mr. J. de Ruyter dreigde in politieke moeilijkheden te komen door druk vanuit de Tweede Kamer in deze kwestie. Uitsluitend

ter bezwering van dit gevaar maakte hij met mij een afspraak voor een persoonlijk gesprek op zijn Ministerie. Deze Minister maakte met mij - mondeling, maar in het bijzijn van onder anderen mijn advocaat - een prima en gedetailleerde afspraak om de kwestie zo geruisloos als maar mogelijk af te wikkelen. Dit nog voor dat de keuze van de Arbiter ter sprake gekomen was.

Maar je gaat uiteraard, óók al omdat je de kost moet verdienen...

2) Deze afspraak werd later, tijdens mijn pogingen om de uitvoering van die afspraak na te doen komen, compleet genegeerd en met voeten getreden door de ambtenarij en Landsadvocaat Gratama, en bleek toen slechts een farce te zijn. Het hele gesprek bleek toen niet meer geweest te zijn dan een opgezet decorum om de dreigende politieke problemen voor de Minister zelf de kop in te drukken, en om mij een rad voor de ogen te draaien.

(Ambtswaardeloosheid, Bedrog, Misleiding, Misleiding van de Tweede Kamer, etc.).

3) Mijn advocaat zowel als ikzelf hebben hiertegen fel en langdurig geprotesteerd. Maar noch aan onze brieven, noch aan de vele telexen, noch aan de vele telefoongesprekken werd door de Staat enige aandacht geschonken.

4) Minister J. de Ruyter stelde tijdens ons gesprek Prof. Mr. H. Schadee als arbiter voor om een bindend advies uit te brengen over de kwestie. Dit had hij nooit mogen doen, goed wetende dat H. Schadee al andere, zelfs zakelijke bindingen met zijn Ministerie had. Of hij had mij minstens op die zakelijke relatie moeten attenderen op het moment dat hij mij Schadee aanpreef als een autoriteit op dit gebied. Het tegendeel gebeurde: Minister J. de Ruyter stelde Prof. Schadee letterlijk aan mij voor als: "...iemand die noch binding met de Staat heeft, noch met U meneer Theunisse..." Dit leidde tot een zeer ongewenste belangenverstrengeling. Vanaf dit moment was er ook op dit punt sprake van 'Kwade trouw en Opzettelijke misleiding' aan de zijde van de Staat, en wel door deze Minister, de alom bekende Prof. Mr. Job de Ruyter.

5) Prof. Mr. H. Schadee nam die arbitrageopdracht aan, heel goed wetende dat hij al belangrijke zakelijke bindingen met de Staat - mijn wederpartij - had. Dit leverde een direct conflict van belangen op. Vanaf dit moment was er ook zeker sprake van 'Kwade trouw, Verzwijging en Opzettelijke misleiding' aan de zijde van Prof. Mr. H. Schadee. Ook was nu door dit handelen zijn bindend advies bij voorbaat nietig.

6) Hoe integer ook. Hoe goed bedoelend ook. H. Schadee had mij minstens vooraf over die zakelijke relatie moeten informeren, of de opdracht moeten weigeren. Of, nog veel beter: hij had - de opdracht toch aannemend - de rug recht en het hoofd hoog kunnen houden en het geteisem van het Ministerie plus Landsadvocaat Droogleever-Fortuijn alle hoeken van Den Haag in kunnen vloeken! Prof. Mr. H. Schadee had zeer zeker wél de autoriteit om aan de kwestie toen een goed en rechtvaardig einde te maken, wat hij echter niet deed.

7) Door deze leugenachtige, misleidende en nalatige wijze van optreden, door deze Minister, de ambtenarij en de eerste arbiter, werd deze bindend advies procedure en de uitkomst daarvan, evenals het gehele jarenlange vervolg, 'bij voorbaat nietig'. Deze bij voorbaat nietige procedure - de argumentatie daarin, en de uitkomst ervan - werd immers in de navolgende jaren door de opeenvolgende onderzoekers als evenzoveel uitgangspunten voor hún

respectievelijke opdrachten gebruikt en er werd door hen in hun geschriften herhaaldelijk aan gerefereerd. Zij allen lieten echter na om de voorstelling van zaken, de conclusies, en de adviezen van deze eerste arbiter op juistheid en rechtmatigheid te onderzoeken.

8) Dit maakte ook de respectievelijke conclusies, oordelen en adviezen van de opeenvolgende onderzoekers al bij voorbaat vatbaar voor vernietiging.

9) Deze verkeerde weg is door de Staat al in het vroegste stadium van deze kwestie ingeslagen en werd nooit meer en ondanks mijn ontelbare smeekbeden door niemand nog gecorrigeerd.

Meestal de hele tijd met natte poten aan dek, en altijd zo moe als een hond thuiskomend...

E) Wat mankeerde er dan aan deze 1e Arbiter?

1) Op 7 mei 1981 kwamen wij te Rotterdam bij de 1e arbiter weer bij elkaar. Nu om het taxatierapport van Dhr. Hoppzak te bespreken, betreffende de

waarde van het schip na de berging. Ik vroeg de Dhr. Hoppzak onmiddellijk waarom hij zijn taxatie tenminste Fl. 100.000- beneden de marktwaarde had opgegeven. Er ontstond groot tumult. Voorts wilde ik weten waarom het Taxatierapport van de Beer, (R.r. Rapport) niet was doorgerekend om de werkelijke waarde vast te stellen. De sfeer werd nu bepaald beklemmend en de arbiter besloot ijlings de bijeenkomst. Buiten de kamer, in de hal, benaderde Dhr. Hoppzak mij en siste mij kwaad toe: "...Hou je nu maar koest, de arbiter geeft je toch wel het volle pond..." (?) Kennelijk vond de arbiter dat de Staat nu al wel voldoende voor schut stond en wilde hij het niet nog erger maken, door de werkelijke waarde van het schip in zijn bindend advies te vermelden. Natuurlijk was de werkelijke waarde van het schip veel hoger dan door Dhr. Hoppzak op verzoek van de arbiter werd opgegeven. Maar deze arbiter was niet onafhankelijk. Hij sloeg de belangen van de Staat - zijn opdrachtgever op een ander gebied - hoger aan dan mijn belangen in de onderhavige, óók door hem geleide en voorgezeten procedure. Deze arbiter wilde persé de kool en de geit sparen, wat slechts zeer zelden mogelijk is. In deze zaak dus persé niet.

2) Later, te laat, bleek dan ook dat deze Arbiter ook op een ander vlak - in een voor hem veel belangrijkere en al lang lopende opdracht – nota bene het Ministerie van Justitie als opdrachtgever had. Hij schreef toen - lang voor de "Mi-Amigo kwestie" opdoemde – al sinds jaren aan Boek-8-'Vervoersrecht' van het nieuwe Wetboek van Koophandel. Een werkje van vele honderdduizenden guldens. De Arbiter had dus, ondanks dat de Minister het tegendeel beweerde, wel degelijk 'binding' met de Staat. Veel later kwam ik eenmaal in de buurt van zijn kantoor bij Nauta van Haersholte (later Nauta Dutilh) te Rotterdam, het kantoor waar de Arbiter (ook) werkt(e). Op de deur prijkte trots een schildje met het opschrift:

“ MINISTERIE VAN JUSTITIE “

De heer Schadee was toen nog steeds bezig met dat nieuwe Wetboek...

F) Wie was Mevr. P.?

1) 2 juni 1982 had ik een merkwaardig telefoongesprek met een mij volkomen onbekende mevrouw P. Zij gaf zelf op woonachtig te zijn op een (bestaand) adres in een plaatsje in het midden des lands. Het gesprek haperde herhaaldelijk, viel dan weg, waarna ik weer door haar werd gebeld, nu met de mededeling dat er een kabelstoring was bij de PTT in ..... Dit zou de volgende dag worden gerepareerd, vertelde zij. De haperingen bleven terug komen, maar de verbinding bleef nu wel in stand. Het gesprek ging als volgt:

“...Dat zij mijn geschil met de Staat helemaal gevolgd heeft. Het toch zo erg vindt. Er graag iets aan zou willen helpen, en nu toevallig een deposito'tje vrij krijgt van exact Fl. 40.000-. En of ik dat van haar zou willen aannemen? Als schenking ja. Nu, als U daar niet over denkt, als renteloze lening dan. U ziet maar, het staat tot Uw beschikking. Denkt U er maar eens rustig over na...”

Ik weigerde vriendelijk doch beslist, 'omdat ik het geld van goedwillende derden niet op het spel wilde zetten'. Ik ontving toch een telefoonnummer in .....

Ik dacht er het mijne van...

De volgende dag deelde de PTT van het District Amsterdam mij desgevraagd mede dat van een kabelstoring te ..... niets bekend was. Ook niet van een telefoonstoring daar. En ook niet over klachten over de telefoon van het pand met het door mij opgegeven huisnummer, de dag tevoren...

2) Dit gesprek vond plaats, niet lang nadat de Staat mij een betalingsvoorstel had gedaan van Fl. 40.000-: "...voor alle kosten van juridische bijstand en inclusief mijn 'beweerdelijk' geleden schade...". Dit, tot en met de uitspraak in de 1e bindend adviesprocedure, en onder de voorwaarde dat ik zou afzien van elke verdere actie, ook die via de 2e Kamer en via de Pers. (Knevelarij). Dit voorstel van de Staat, onder deze Contra-Grondwettelijke voorwaarden, viel zeer slecht bij mij, maar ook bij de 2e Kamer en de Media. Niet dat dit de ambtenarij of de Landsadvocaat ook maar iets interesseerde!

3) Daarop schakelden de duistere machten der Staat in arren moede dus de 'strovrouwe P.' in, die mij met een doorzichtig smoesje en op een knullige wijze

een voorstel deed om het laatste aanbod van de Staat dan maar ‘versluierd’ te verdubbelen.

4) Mede de gang van zaken rond dat gewraakte aanbod van de Staat was voor mij toen aanleiding om een klacht neer te leggen over het doen en laten van de Staat bij het zojuist kracht van Wet ontvangen hebbende Instituut: ‘De Nationale Ombudsman’. Ik deed van dit ‘voorstel van Mw. P.’ dan ook onmiddellijk mededeling aan Mw. Mr. Lucardie, onderzoeker van het bureau van de intussen in actie gekomen Nationale Ombudsman. Van enig vervolg hierop of uitkomst van een en ander vernam ik echter nooit iets.

G) Wie was Dhr. Kristallijn?

1) 21 augustus 1983 kreeg ik een mij volkomen onbekende man aan de telefoon, zeggende uit den Haag, die een gesprek met mij wilde over zaken... Wij maakten dus een afspraak. Hij zou direct naar Dinteloord komen. Inderdaad verscheen al een paar uur later een heer, zich voorstellende als Dhr. Kristallijn. Hij vertegenwoordigde een groot Elektrotechnisch Groothandels en Installatiebedrijf te Den Haag, (geen bedrijfsnaam, geen visitekaartje) en was op zoek naar nieuwe investeringen? Deze man toonde grote interesse in mijn bedrijfje. Hij bekeek echter slechts vluchtig de vaartuigen en de boekhouding. Tenslotte informeerde hij naar mijn wederwaardigheden met de Staat, en naar de stand van zaken tot heden. “...Hij had er wel eens iets van vernomen...” (!) Ik vertelde hem dus over de laatste ontwikkelingen...

2) De heer Kristallijn bood vervolgens zonder blikken of blozen deelname in mijn bedrijfje aan. En wel tot een bedrag van Fl. 1.000.000-. Hij vroeg mij erover na te denken, gaf mij zijn telefoonnummer in Den Haag en vertrok weer, mij in verbijstering achterlatend.

3) De volgende dag belde ik het door Dhr. Kristallijn opgegeven telefoonnummer in Den Haag en kreeg direct, zonder enige tussenkomst van bijv. een receptietelefoniste, ook weer zonder een bedrijfsnaam te vernemen, verbinding

met Dhr. Kristallijn. Deze was nog steeds positief. Ik vroeg hem nog wat details en vertelde hem op de zaak te zullen terug komen...

4) Ik besprak het voorval eerst met goede bekenden bij de Politie, die mij aanrieten zeer voorzichtig te zijn in mijn uitlatingen tegen, en in contacten met deze heer. Verder wensten de jongens zich absoluut niet in het voorval te verdiepen... "...Veel te link Geert...!"

In plaats dat die sukkel, zich nota bene Kristallijn noemende, nu gewoon open kaart speelde en mij kwam vertellen dat het wat zijn 'bedrijf' betrof er eindelijk zaken gedaan konden worden! Bijvoorbeeld om "...mijn wederwaardigheden met de Staat..." te beëindigen voor een veel lager bedrag dan waarvoor zij nu wilden deelnemen in mijn bedrijfje, maar dan helemaal zonder verdere voorwaarden en smoesjes, bied hij een idioot bedrag aan voor een 'deelname'.

Als je dan terug thuis komt, - áls je al thuiskomt - en daarna bij je opdrachtgever aanklopt...

5) En dan mij na een paar dagen, maanden of jaren met meerderheid van stemmen buiten gooien zeker. Het zou niet de eerste keer zijn dat de Staat zoiets uithaalt bij een 'deelname'. Het zegt ook veel over de zwakke positie

welke de Staat had (en heeft) in haar verweer tegen mij, indien zij denkt zich van zulke buitenissige en belachelijke methoden te moeten bedienen.

6) Er zal wel ergens een duister potje geld zijn voor zulke krankzinnige noodoperaties, maar kennelijk niet om gewoon een hulploontje uit te betalen. Inmiddels had ik deze en vorige manoeuvres van de Staat als zeer bedreigend en intimiderend ervaren...

(Misbruik van gemeenschapsgeld, Intimidatie, Misleiding, Poging tot Knevelarij).

7) Probeert U zich dit trouwens eens voor de geest te halen. Topambtenaren, met reeksen van indrukwekkende titels en rangen voor én achter hun naam, in stemmige maatkostuums, die voor vette salarissen plus riante emolumenten hun erg onduidelijke taken waarnemen in de hoogste statige Staatskantoren in Den Haag. En dan plannetjes van dit gehalte uitbroeden, alleen maar om hun zo dierbare ego's te redden!

Een dergelijk scenario ontwerpen valt onder 'Samenspanning, Bedrog en Misleiding'.

8) Uiteraard meldde ik ook dit voorval direct aan Mw. Mr. Lucardie van het Bureau van de Nat. Ombudsman. Van enig vervolg hierop of uitkomst van een en ander vernam ik echter nooit iets.

9) Vervolgens deed Prof. Schadee zijn bindend advies uitkomen. Daarin adviseerde hij de Staat om Fl. 40.000- aan mij uit te betalen, uitsluitend voor de kosten van juridische bijstand tot dan toe gevallen. Hij onthield zich van een advies over mijn persoonlijke en bedrijfsschade omdat hij van mening was (zeer onterecht) dat zijn opdracht daartoe niet strekte. Gezien al het voorgaande liet ik via de Hoge Raad aan de Staat betekenen, dit advies nietig te achten, zowel op de inhoud, alsook op de gevolgde procedure. Van enig vervolg hierop of uitkomst van een en ander vernam ik echter nooit iets.

10) Vanwege de vele extra kosten en tijd aan deze kwestie besteed, volkomen uitgeputte financiële middelen, en vanwege de spanningen en frustraties

in deze nachtmerrie, ernstig in gevaar komende gezondheid, was ik nu ook niet meer in staat hierna nadere dwingende stappen te ondernemen

11) Inmiddels is wel duidelijk dat deze meneer Kristallijn door Justitie er op uit was gestuurd om de voor hen dreigende schade in aanzien en geloofwaardigheid te beperken. Niet mijn schade natuurlijk. Die interesseerde ze geen biet. Maar als ze op deze manier mij monddood konden krijgen, dan graag. Oké, oké, ten koste van wat belastinggeld. Maar wie geeft dáár nu om?

(Misbruik van gemeenschapsgeld, Misleiding, Samenspanning, Poging tot Knevelarij).

12) Nadien, (Ná 25 augustus 1983, zie onder H-1) heb ik nog meerdere malen getracht op het telefoonnummer van Dhr.Kristallijn, deze te spreken te krijgen, wat nooit meer gelukt is. Het nummer - van het grote bedrijf (!) - was opgeheven. Hij heeft met mij ook nooit meer contact opgenomen...

H) Wie beperkte de opdracht van de 1^e Nationale Ombudsman?

1) Op 25 augustus 1983 belde Mw. Mr. Lucardie mij zeer opgewonden en enthousiast op met de mededeling dat zij, samen met een collega, naar het Ministerie van Justitie was gegaan, kort voor het sluitingsuur op het einde van de middag. Dat zij zich daar op legitimatie (met volmacht) hadden gemeld bij de Directie-Politie en vervolgens het gehele volumineuze dossier van de Mi-Amigo zaak - dat nu even niet geschoond kon worden - hadden gekopieerd. Tot in de late avonden waren zij bezig gebleven. Zij was ronduit opgetogen over het resultaat!

2) Tijdens hun bliksemactie was de top van de Directie-Politie ook nog in het gebouw aanwezig, een verdieping hoger, in spoedvergadering bijeen naar aanleiding van deze actie die, naar ik begreep uniek was. Later zegt Prof. Rang in zijn rapport hier zeer eufemistisch en onderkoeld van: "...Mijn medewerkers zagen een paar stukken op het Ministerie waarvan zij kopie namen..."

3) De Nationale Ombudsman is direct na die bliksemactie van zijn medewerkers op het matje geroepen, en hem is te verstaan gegeven dat een dergelijk ongehoord gedrag nooit meer getolereerd zou worden. Ook werden direct de regels aangescherpt betreffende het onderzoeken van klachten door zijn instituut.

Wil je graag óók serieus worden genomen...

4) De Nationale Ombudsman is toen ook te verstaan gegeven dat in zijn komende uitspraak over deze kwestie, hij zich diende te onthouden van enige 'aanbeveling' terzake van een eventuele vergoeding van schade aan mij. Het doen van een 'aanbeveling' is echter in de Wet Nationale Ombudsman uitdrukkelijk omschreven en toegelaten.

5) Dit moet evident zo gegaan zijn omdat nu juist in dit oordeel het ontbreken van een dergelijke 'aanbeveling' in deze zaak - waarin het ging om relatief grote bedragen aan mogelijke schadevergoeding - zo in het oog springend was.

Mw. Lucardie: "...meneer Theunisse: het is nog veel erger, wat er allemaal gebeurd is, dan U denkt. Maar U zult het nooit weten. Wij mogen er niet meer over spreken..."

1) Wat was er mis met de 2e arbiter?

1) Naar aanleiding van het rapport van de Nationale Ombudsman werden er nadere besprekingen gehouden tussen de partijen Theunisse en Staat. In die

besprekingen deed de 4^e Landsadvocaat opeenvolgende voorstellen ter vergoeding van de 'beweerdelijk' door mij geleden schade. Deze voorstellen hielden de volgende bedragen in, allen geldend voor finale kwijting: Fl. 25.000-; Fl. 50.000- en als laatste bod Fl. 70.000-. Echter, alleen al de door mij geleden en aantoonbare bedrijfsschade bedroeg ± Fl. 300.000-, nog afgezien van de immateriële schade in de leven- en gezondheidssfeer.

2) Op 24 juni 1987 liet ik de Staat dan ook weten niet akkoord te gaan met het uiterste bod van Fl. 70.000- en dat dus, zoals vooraf overeengekomen, (bekokstoofd) was, bindend advies diende te worden gevraagd. Ik stelde voor, als eisende en meest gereede partij, een keuze te maken uit 3 befaamde Juristen uit de maritieme sector te Rotterdam en geheel bekend met de onderhavige materie, te weten: Mr. G. Bruininckx. (plaatsvervangend Rechter te Rotterdam), of Mr. M. van Dunné, of Mr. H. van der Wiele.

3) Gedurende lange tijd reageerde de Staat niet op dit voorstel. Totdat zij - na veel aandringen mijnerzijds - op 4 september 1987 per telex liet weten Prof. Mr. C. J. H. Brunner uit Groningen voor te stellen als bindend adviseur. Daar ik (op dat moment, door niet weten) geen enkel bezwaar tegen deze keuze kon maken, gaf ik dit bericht door aan mijn advocaat die op zijn beurt, - instemmend met dat voorstel - de Landsadvocaat in kennis stelde. Veel later zou blijken dat Prof. Brunner behoorde tot de 'vriendenkring' van de Justitieklik en alleen daarom was aangezocht om (te proberen) mij definitief af te maken.

4) Op 1 oktober 1987 heeft een openingsgesprek plaats gehad tussen deze arbiter, de Staat, en mijn advocaat. Bij dit gesprek was ik niet aanwezig. Ik kon dit gedoe wegens de daardoor ontstane ernstige gezondheidsklachten niet meer verdragen, en was bovendien zeer druk met te trachten mijn bedrijfje van de ondergang te redden.

Ik weet dus niet, anders dan van horen zeggen, hoe dit gesprek is gegaan, welke afspraken er gemaakt zijn, en vooral: welke 'gevoeligheden' al bij voorbaat werden uitgesloten van de afwikkeling van de kwestie. Dat die gevoelig-

heden er waren en dat daarover afspraken gemaakt zijn is zeker. Dat bleek later overduidelijk uit het 2^e bindende advies.

5) De uitkomst van het bindende advies was dan ook navenant. Ik werd door deze arbiter in 1988 'bindend' afgescheept met een fooi van Fl. 20.000-. En wel nadat de Staat eerder in de voorgaande onderhandelingen nog Fl. 70.000- had aangeboden.

En niet met kloterige smoesjes, leugens en jarenlange procedures opgescheept worden.

6) Mijn onmiddellijke, uitvoerige en solide onderbouwde protesten tegen dit advies werden door zowel de Staat alsook door mijn advocaat genegeerd...

7) Ik liet de Staat daarop in 1988 schriftelijk weten de laatst ontvangen betaling ad Fl. 20.000- uitsluitend te beschouwen als zijnde een voorschotbetaling. De Staat liet mij daarna gelukkig (!) nog schriftelijk weten dat deze laatste betaling toch echt ter definitieve afdoening was gedaan.

8) De Staat liet mij toen achter met een schade van meerdere Honderduizenden Guldens, als rechtstreekse gevolg van deze zaak.

Nu moest ik noodgedwongen mijn eigen plan trekken.

J) Conclusie.

1) Deze zaak vertoont alle kenmerken van het fenomeen 'Chaos'. (J. Gleick en B. Mandelbrot): "...De enkele vleugelslag van een vlinder in het Amazonegebied kan de oorzaak zijn van een orkaan in de Chinese Zee..."

"...Zelfs de kleinst mogelijke verandering van slechts een der parameters verandert de gehele figuur..."

(Prof. Mr. H. Schadee): "...Het is mij niet geheel en al duidelijk geworden waarom deze zaak deze omvang heeft moeten aannemen..."

(De 1e Nationale Ombudsman, Prof. J. F. Rang): "...Aan de onjuiste behandeling van deze zaak door de Staat liggen verschillende handelingen van verschillende personen op verschillende tijdstippen ten grondslag..."

2) De Staat heeft bij geen enkele gelegenheid de moeite genomen, noch de bereidheid getoond, om de vele 'slordigheden' in het optreden van haar ambtenaren in deze kwestie - welke van meet af aan, en elk voor zich, van beslissende invloed waren op het verloop van de zaken - in de discussie te betrekken. Door dit na te laten heeft zij zich met dit optreden vereenzelvigd.

3) De Staat heeft nimmer toegegeven, of in haar behandeling van de zaak doen blijken, of ook maar ooit enigszins te kennen gegeven – niet op mijn herhaaldelijk aandringen, zelfs niet in enige reactie op het rapport van de Rijksrecherche, niet naar aanleiding van het rapport van de Nationale Ombudsman, en ook niet naar aanleiding van de vele vernietigende TV en Perspublicaties - dat er zelfs maar sprake kon zijn van eerder genoemde 'slordigheden'. Daardoor heeft zij zich deze 'slordigheden' eigen gemaakt.

4) De bovengenoemde 'slordigheden' betreffen en omvatten een scala van handelingen, op verschillende tijdstippen, door verschillende ambtenaren der Staat der Nederlanden - en ook door de Landsadvocatuur –. Van dit scala aan

handelingen vallen er velen onder het Wetsbegrip 'Misdrijven' en onder 'Onbehoorlijk bestuur'. Daardoor hebben zij meermalen de Wet overtreden.

5) De eerste, enige en dus ook meest verstrekkende uitspraak in dit verband kwam van Prof. Mr. R. Cleton, (Hfd. Stafafdeling Privaatrecht van het Ministerie van Justitie), na de rapportage van de Nationale Ombudsman in de zaak, en ook niet verder dan: "...Ja, meneer Theunisse, dat was een onfrisse zaak destijds. Ik ben blij dat ik er niet bij betrokken was:..." Wat hem vervolgens geenszins belette om – wéér met de hulp van de Landsadvocaat - op dezelfde voet verder te gaan in de afwikkeling. Nu dus ten overstaan - en met de welwillende hulp - van de laatste arbiter: Prof. Mr. C.J.H. Brunner.

Sinds deze hele geschiedenis onderga ik steeds vrij ernstige allergische sensaties bij het woord 'Professor'. Mmm, vreemd...?

6) Alle hier genoemde Rijksambtenaren waren tijdens en gedurende hun bemoeienissen met deze zaak in dienst en functie van de Staat. De Staat was en is daarom verantwoordelijk voor hún handelen, hún verzuimen en hún daden.

7) De Landsadvocaat voerde het (wan)beleid uit in deze zaak, dat echter alleen door de Staat werd uitgestippeld en geregisseerd. De Staat is dus óók verantwoordelijk voor het optreden, de misdrijven, de fouten en verzuimen - en de schade daardoor ontstaan - van de Landsadvocaat.

8) Toen ik dan - noodgedwongen - de nog altijd groeiende schuld van de Staat aan mij - rechtstreeks en uitsluitend ontstaan door deze kwestie – in 1996 dan maar trachtte te compenseren met aanslagen van de Inspectie-Belastingen, was in dit treurige schaakspel de Staat der Nederlanden weer aan zet.

9) De Staat, (Inspectie-Belastingen), legde mij een ambtshalve naheffingsaanslag op van ruim 1 miljoen Gulden. Zij plaatste mij vervolgens 'dus' maar op de 'signaleringslijst' en zorgde ervoor dat mij, tijdelijk in het buitenland verblijvend, tot op heden een nieuw paspoort wordt geweigerd.

10) Nu is ondergetekende weer aan zet... Wat mij betreft is het nu oorlog...
Ik wens per onmiddellijk een paspoort te ontvangen.
Ik wens volledig en met rente schadeloos gesteld te worden.

Naschrift.

Deze kwestie is mijn toetssteen geworden. Het is mijn lakmoesproef, toe te passen op alle doen en laten in woord, beeld en geschrift van "Den Haag". Daar heb ik niet om gevraagd. Dat is mij opgedrongen. Het is ook nogal triest omdat nu nog slechts zeer weinigen deze proef doorstaan.

Het is nu mijn vaste overtuiging dat de veelgenoemde "verloedering van de samenleving" en het gemis aan "Normen en Waarden" altijd bovenaan begint. Dit is ook volstrekt logisch. Denk aan de voorbeeldfunctie die de heer Boris Dittrich (ook een ex-rechter) onlangs haperend en verlegen voor Tv aanhaalde,. Het is ook mijn vaste overtuiging dat de Wet werkt. Echter, te vaak werkt de Wet alleen van boven naar beneden, niet andersom...

Geert Theunisse. Meer informatie? geerttheunisse@yahoo.com

Dat verdienen wij niet...